

Η Αρχιεπ. Αμερικής για Τουρκία και Αγ. Νικόλαο

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Αρχιεπισκοπή Αμερικής](#)

Με το βιντεοσκοπημένο μήνυμα της Α.Θ.Π του Οικουμενικού Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίου άρχισε χθες τις εργασίες της η 45η Κληρικολαϊκή Συνέλευση της Αρχιεπισκοπής Αμερικής, μέσω Τηλεδιάσκεψης . Υπενθυμίζεται ότι η συμμετοχή στη συνέλευση έχει ξεπεράσει κάθε προηγούμενο, με τον αριθμό των συμμετεχόντων να ξεπερνά τους 1.200.

«Ευδοκία Θεού, του Δοτήρος παντός αγαθού, πραγματοποιείται, αυτήν την φοράν διαδικτυακώς, λόγω των δυσκόλων περιστάσεων τας οποίας συνεχίζει να δημιουργή η πανδημία του νέου κορωνοϊού Covid-19, η 45η Κληρικολαϊκή Συνέλευσις της μεγάλης Επαρχίας, της ενιαίας Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αμερικής του καθ' ημάς Οικουμενικού Θρόνου» αναφέρει ο Παναγιώτατος στο μήνυμά του.

“Η Ορθόδοξος Εκκλησία ομολογεί ότι έκαστος άνθρωπος ανεξαρτήτως χρώματος, θρησκείας, φυλής, φύλου, εθνικότητας, γλώσσης, έχει δημιουργηθή κατ’ εικόνα και καθ’ ομοίωσιν Θεού και απολαμβάνει ίσα δικαιώματα εν τη κοινωνία. Συνεπώς προς την πίστιν αυτήν, η Ορθόδοξος Εκκλησία δεν δέχεται τας διακρίσεις δι’ έκαστον εκ των προαναφερθέντων λόγων, εφ’ όσον αύται προϋποθέτουν

αξιολογικήν διαφοράν μεταξύ των ανθρώπων» τονίζει.

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης αναφέρθηκε επίσης και στο πρώτο έτος ποιμαντορίας του Αρχιεπισκόπου Αμερικής στον Νέο Κόσμο: “Επαινούμεν τας άόκνους προσπάθειάς σας διά την αποπεράτωσιν του Ιερού Ναού του Αγίου Νικολάου εις το «Σημείον Μηδέν», ώστε να καταστή δυνατή η τέλεισις των θυρανοιξίων του εντός του προσεχούς έτους. Επικροτούμεν, επίσης, τας πρωτοβουλίας σας διά την εξυγιάνσιν του Ταμείου Συνταξιοδοτήσεως Κληρικών και λαικών υπαλλήλων της Αρχιεπισκοπής. Σημαντικόν έργον επιτελείτε και διά την ανασυγκρότησιν της εν Βοστώνη Θεολογικής Σχολής του Τιμίου Σταυρού, διά την αποτελεσματικήν αντιμετώπισιν των ανακυψάντων οικονομικών προβλημάτων και ακαδημαϊκών προκλήσεων εις την λειτουργίαν του ιστορικού αυτού ακαδημαϊκού καθιδρύματος».

Ο Αρχιεπίσκοπος Ελπιδοφόρος κ. Ελπιδοφόρος ξεκίνησε την εισηγητική του ομιλία αναφερόμενος στην πρόσφατη επίσκεψή του στο Φανάρι: “Έχοντας μόλις επιστρέψει από το σεπτό Κέντρο της Πίστης μας, το Οικουμενικό Πατριαρχείο, διαβεβαιώνω όλους σας και τον καθένα χωριστά για την αγάπη του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχη για την Εκκλησία μας στην Αμερική. Τα ευγενικά και φιλόφρονα λόγια του και το παράδειγμα της πνευματικής του γενναιότητας γέμισαν την ψυχή μου με πίστη, ελπίδα και πάνω από όλα με αγάπη».

Μιλώντας για την οδύνη που αισθάνθηκαν οι εν Φαναρίω και Κωνσταντινουπόλει για την μετατροπή της Αγίας Σοφίας και της Μονής της Χώρας σε τζαμιά υπογράμμισε πως «τα μάτια τους είναι δακρυσμένα και οι καρδιές τους γεμάτες πόνο από την απροκάλυπτη και επιθετική καταδίωξη αυτής της πολιτιστικής υπεξαίρεση. Είναι ήρωες της Πίστεως, ζωντανοί μάρτυρες της αλήθειας της Ορθοδοξίας διά μέσου των αιώνων».

Συμπλήρωσε λέγοντας πως «και δεν είναι μόνο αυτές οι συγκεκριμένες περιπτώσεις, αλλά όλοι οι αδελφοί μας είτε στην Ελλάδα, είτε στην Κύπρο είτε στην Πόλη ανησυχούν βαθιά για την πολεμοχαρή επιχείρηση που συμβαίνει στο Αιγαίο. Τους διαβεβαίωσα όλους για προσευχές και την υπεράσπιση τους εκ μέρους μας και εκ μέρους της ειρήνης, του αμοιβαίου σεβασμού και του δικαίου του νόμου».

Ο Σεβασμιώτατος μίλησε επίσης και για την έναρξη των εργασιών αποπεράτωσης του ναού του Αγίου Νικολάου στο Σημείο Μηδέν και εξέφρασε την ευγνωμοσύνη του στους «Φίλους του Αγίου Νικολάου», τονίζοντας πως «συγκεντρώθηκαν και στην κυριολεξία έσωσαν την εκκλησία».

ΟΛΟΚΛΗΡΗ Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ

Ἰερώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀμερικῆς, ὑπέρτιμε καί ἑξαρχε Ὠκεανῶν, Ἀτλαντικοῦ τε καί Εἰρηνικοῦ, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητέ ἀδελφέ καί συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Ἐλπιδοφόρε, Ἰερώτατοι καί Θεοφιλέστατοι ἀδελφοί Μητροπολίται καί Ἐπίσκοποι, Ὁσιολογιώτατοι, Αἰδεσιμολογιώτατοι καί Ἱερολογιώτατοι κληρικοί, Ἐντιμότατοι ἐκπρόσωποι τῶν Κοινοτήτων καί Ἐνοριῶν, Ἐντιμολογιώτατοι Ἀρχοντες τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἐκπρόσωποι τῶν μειζόνων Ἰδρυμάτων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καί ἀπαξάπαντες οἱ συγκροτοῦντες τὴν ΜΕ΄ Κληρικολαϊκὴν Συνέλευσιν αὐτῆς, χάρις εἴη πᾶσιν ὑμῖν καί εἰρήνη καί εὐλογία παρὰ τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εὐδοκία Θεοῦ, τοῦ Δοτῆρος παντός ἀγαθοῦ, προαγματοποιεῖται, αὐτὴν τὴν φορὰν διαδικτυακῶς, λόγῳ τῶν δυσκόλων περιστάσεων τὰς ὁποίας συνεχίζει νὰ δημιουργῇ ἡ πανδημία τοῦ νέου κορωνοϊοῦ Covid-19, ἡ 45ῃ Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις τῆς μεγάλης Ἐπαρχίας, τῆς ἐνιαίας Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς τοῦ καθ' ἡμᾶς Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Ἀπευθύνοντες τὸν ἔπαινον τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καί τὴν Πατριαρχικὴν ἡμῶν εὐλογίαν πρὸς πάντας ὑμᾶς, συγχαίρομεν ὑμῖν διὰ τὴν συνέχισιν τῆς ωραίας αὐτῆς παραδόσεως, ἡ ὁποία, ἤδη ἐπὶ πολλὰς δεκαετίαι, ἐνισχύει τὴν καλὴν μαρτυρίαν τῆς Ἐκκλησίας ἐνώπιον τῶν ἀπαιτήσεων καί προκλήσεων τῶν καιρῶν, ἐξασφαλίζουσα τὴν εὐρεῖαν συμμετοχὴν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα, τὴν ἀνταλλαγὴν ἀπόψεων ἐν πνεύματι ἀγάπης καί ὁμονοίας καί τὴν λῆψιν λυσιτελῶν διὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας ἀποφάσεων.

Τό θέμα τῆς παρούσης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως, τῆς πρώτης ὑπὸ τὴν ὑμετέραν προεδρίαν, προσφιλέστατε ἀδελφέ Ἐλπιδοφόρε, εἶναι τό ἐξαίσιον Παύλειον, «μεῖζων δέ τούτων ἡ ἀγάπη» (Α' Κορ. ιγ', 13), τό ὁποῖον ἐκφράζει τὴν πεμπτουσίαν τοῦ χριστιανικοῦ ἥθους. Τό νόημα τῆς ἀγάπης ἀπεκαλύφθη ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον: «ἐν τούτῳ ἐφανερώθη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐν ἡμῖν, ὅτι τὸν υἱόν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἀπέσταλκεν ὁ Θεός εἰς τὸν κόσμον ἵνα ζήσωμεν δι' αὐτοῦ» (Α' Ἰωάν. δ', 9). Εἰς αὐτὴν τὴν ἀγάπην, ὡς πηγὴν καί πρότυπον τῆς ἀγάπης τοῦ πιστοῦ πρὸς τὸν πλησίον, προσβλέπει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν συνθέτῃ τὸν ὑπέροχον «ὕμνον τῆς ἀγάπης» (Α' Κορ. ιγ', 1-13).

Ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ «νέος οἶνος», ὁ ὁποῖος διαρρηγνύει τοὺς «παλαιούς ἀσκούς» (πρβλ. Ματθ. θ', 17). Ἀπὸ αὐτὴν ἐπήγασαν μεγάλαι ἀξιολογικαὶ ἀνατροπαί, ἐνεπνεύσθησαν τὰ κοινωνικά κινήματα, ἐτράφησαν αἱ φιλάνθρωποι κατακτήσεις τῶν νεωτέρων χρόνων, παρὰ τὰς πολλὰς ἀντιπαραθέσεις μεταξύ Χριστιανισμοῦ καί νεωτερικοῦ ἀνθρωπισμοῦ, αἱ ὁποῖαι ὀφείλονται μὲν καί εἰς οὐσιαστικὰς διαφορὰς εἰς τὴν κατανόησιν τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας, ὑπῆρξαν ὅμως πρωτίστως ἀποτέλεσμα περιστσιακῶν παρανοήσεων καί ἀπορρίψεων. Σήμερον φαίνεται ὅτι κατενοήθη ἐκατέρωθεν, ὅτι, παρὰ τὰς ἀντιθέσεις, αἱ δύο πλευραὶ συναντῶνται εἰς τὴν κοινὴν στράτευσιν διὰ τὴν προστασίαν τῆς ἀνθρωπίνης

ἀξιοπρεπείας, τῆς δικαιοσύνης καί τῆς εἰρήνης. Εἰς αὐτήν τήν συνάφειαν καί τήν συνάντησιν, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τονίζει τήν κοινωνικήν διάστασιν τῆς ἐλευθερίας, τήν προτεραιότητα τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀλληλεγγύης. Ὁρθῶς ὁ μακαριστός καθηγητής π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ ὑπεγράμμιζε τήν κεντρικήν θέσιν τῆς κοινωνικῆς εὐαισθησίας εἰς τήν ὀρθόδοξον παράδοσιν. «Υπάρχει ἀκόμη, ὅπως ὑπῆρξε ἐπὶ αἰῶνες ἰσχυρό κοινωνικό ἔνστικτο στήν ἀνατολική Ἐκκλησία παρ' ὅλες τίς ἱστορικές περιπλοκές καί ὀπισθοδρομήσεις. Καί ἴσως αὐτό εἶναι ἡ κύρια προσφορά πού μπορεῖ νά κάνη ἡ ἀνατολική Ἐκκλησία στόν σύγχρονο διάλογο γιά κοινωνικά ζητήματα» (Γ. Φλωρόφσκυ, «Τό κοινωνικό πρόβλημα στήν Ἀνατολική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία», στό ἔργο τοῦ ἰδίου, Χριστιανισμός καί Πολιτισμός, ἐκδ. Πουρναρά, Θεσσαλονίκη 1982, σ. 166). Καί ἡ ἐν Κρήτη, κατά Ἰούνιον τοῦ ἔτους 2016 συνελθοῦσα Ἀγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας προέβαλε μετ' ἐμφάσεως τό κοινωνικόν μήνυμα τῆς Ὁρθοδοξίας καί τήν «ὑψίστην ἀξίαν τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου»: «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὁμολογεῖ ὅτι ἕκαστος ἄνθρωπος ἀνεξαρτήτως χρώματος, θρησκείας, φυλῆς, φύλου, ἐθνικότητος, γλώσσης, ἔχει δημιουργηθῆ κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ καί ἀπολαμβάνει ἴσα δικαιώματα ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Συνεπῆς πρός τήν πίστιν αὐτήν, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δέν δέχεται τάς διακρίσεις δι' ἕκαστον ἐκ τῶν προαναφερθέντων λόγων, ἐφ' ὅσον αὗται προϋποθέτουν ἀξιολογικήν διαφοράν μεταξύ τῶν ἀνθρώπων» (Ἡ ἀποστολή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τόν σύγχρονον κόσμον, Ε', 1).

Ἐν τῇ ἀγάπῃ καί διά τῆς ἀγάπης οἱ χριστιανοί εἶναι περισσότερον ἀνθρωπισταί ἀπό ὅλους τούς ἀνθρωπιστάς. Τό χριστιανικόν δέον περί ἀνθρώπου ὑπερβαίνει τό ἀνθρωπιστικόν ἰδεῶδες τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἐλευθερία, «ἧ Χριστός ἡμᾶς ἠλευθέρωσε» (Γαλ. ε', 1), δέν εἶναι διεκδίκησις δικαιωμάτων, δέν εἶναι ἀτομική ἐλευθερία ἀπό τόν ἄλλον, ἀλλά διά τόν ἄλλον, τόν χρήζοντα βοηθείας ἀδελφόν. Ἡ χριστιανική ἀγάπη εἶναι ἔμπρακτος καί συγκεκριμένη, καί δέν ἔχει σχέσιν μέ μίαν ἀπρόσωπον συμπάθειαν καί μίαν ἀσαφῆ φιλόανθρωπον διάθεσιν. Ἀποτελεῖ δέ πάντοτε ἔκφρασιν τῆς εὐχαριστιακῆς ταυτότητος τῆς Ἐκκλησίας, «λειτουργία μετὰ τήν Θεῖαν Λειτουργίαν», καί βιοῦται ὅχι ὡς ἰδικόν μας κατόρθωμα, ἀλλά ὡς ἄνωθεν δωρεά. Τοιοῦτον ἦθος ἐνσαρκώνουν καί αἱ εὐλογημένοι Φιλόπτωχοι Ἀδελφότητες τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, ἡ τε Ἑθνική καί αἱ λοιπαί κατά τόπους. Εἶναι ἄτοπον νά χαρακτηρίζεται ἡ ἐκκλησιαστική κοινωνική μαρτυρία καί διακονία ὡς ἐκκοσμίκευσις τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ἀφορᾷ εἰς τήν «ἐκκλησιαστικοποίησιν» τοῦ κόσμου.

Τιμιώτατοι ἀδελφοί καί προσφιλέστατα τέκνα,

Ὁ σύγχρονος κόσμος καί ὁ πολιτισμός του δέν εἶναι ἡ «ἁμαρτωλή Νινευί», τήν τιμωρίαν καί καταστροφὴν τῆς ὁποίας ὑπό τοῦ Θεοῦ εὔχονται ὅσοι διακατέχονται ἀπό τό «σύνδρομον τοῦ Ἰωνᾶ», ζῶντες ὡς οἱ «ἐκλεκτοί» εἰς τόν «οἶκον τοῦ πατρός», χωρὶς ἐπαφὴν ὅμως μέ τήν σύγχρονον πραγματικότητα, χωρὶς

εὐαισθησίαν διὰ τὰς περιπετείας τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας, χωρίς συμμετοχὴν εἰς τὸν πόνον τῶν θυμάτων τῆς βίας, τῆς ἀδικίας καὶ τῶν διακρίσεων. Τό ζητούμενον εἶναι χριστιανικὴ μαρτυρία καὶ δρᾶσις ἐν τῷ κόσμῳ, μετοχή ὄχι ἀποχή, πρᾶξις ὄχι μόνον θεωρία, πρόσληψις ὄχι ἀπόρριψις, διάλογος ὄχι ἄγονος ἀντίλογος.

Τοιαύτην καλὴν καὶ ἐπίκαιρον μαρτυρίαν συντόνου μερίμνης διὰ τὰ ἐκκλησιαστικά πράγματα ἐδώκατε, ἱερῶτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀμερικῆς κ. Ἐλπιδοφόρε, κατὰ τὸ διαρρεῦσαν πρῶτον ἔτος τῆς ποιμαντορίας σας εἰς τὸν Νέον Κόσμον. Ἐπαινοῦμεν τὰς ἀόκνους προσπάθειάς σας διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου εἰς τὸ «Σημεῖον Μηδέν», ὥστε νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ τέλεις τῶν θυρανοιξίων του ἐντὸς τοῦ προσεχοῦς ἔτους. Ἐπικροτοῦμεν, ἐπίσης, τὰς πρωτοβουλίας σας διὰ τὴν ἐξυγίανσιν τοῦ Ταμείου Συνταξιοδοτήσεως Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Σημαντικὸν ἔργον ἐπιτελεῖτε καὶ διὰ τὴν ἀνασυγκρότησιν τῆς ἐν Βοστώνῃ Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἀνακυψάντων οἰκονομικῶν προβλημάτων καὶ ἀκαδημαϊκῶν προκλήσεων εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ ἀκαδημαϊκοῦ καθιδρύματος.

Ἐμπρακτον ἀγάπην ἐπέδειξε, καὶ συνεχίζει νὰ ἐπιδεικνύῃ, ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς καὶ καθ' ὅλην τὴν περίοδον τῆς πανδημίας τοῦ νέου κορωνοϊοῦ, διὰ τῆς ἀμερίστου συμπαραστάσεως πρὸς τοὺς πάσχοντας καὶ τὰς οἰκογενείας των, διὰ τῆς ἰδρύσεως εἰδικοῦ Ταμείου Ἀνακουφίσεως τῶν πληγέντων ἐκ τῆς νόσου, διὰ τοῦ λόγου τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως, μέ ποιμαντικὴν φαντασίαν, ἐν ἀκραδάντῳ βεβαιότητι ὅτι τὰ δεινὰ καὶ τὸ κακὸν δέν ἔχουν τὸν τελευταῖον λόγον εἰς τὴν ἱστορίαν, κύριος τῆς ὁποίας εἶναι ὁ Χριστός. Πνεῦμα χριστιανικῆς ἀλληλεγγύης ἐκφράζει καὶ ἡ τήρησις τῶν ἐπιβληθέντων διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς διασπορᾶς τοῦ ἰοῦ μέτρων, ἐν ἐπιγνώσει ὅτι αὐτὰ δέν θίγουν τὴν πίστιν, τὴν εὐσέβειαν καὶ τὰς παραδόσεις μας, τὰς ὁποίας τηροῦμεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, ἀλλὰ ὅτι συμβάλλουν εἰς τὴν προστασίαν τῆς ὑγείας καὶ τῆς ζωῆς πάντων ἡμῶν. Πάντοτε, ἰδίως δέ εἰς παρομοίας περιστάσεις, ἡ ἀδελφοσύνη, ἡ αὐτοθυσία καὶ ἡ ἀγάπη ἀποτελοῦν παρουσίαν καὶ εἰκόνα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ σοβοῦσα πανδημία ἐκλόνισε πολλὰ αὐτονόητα, ἀπεκάλυψεν ὅμως τὴν ἀξίαν καὶ τὴν δύναμιν τῆς πίστεως εἰς Θεὸν ζῶντα καὶ τῆς ἐλπίδος τῆς αἰωνιότητος, διὰ νὰ μὴ καμφθῇ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ὀριακῶν καταστάσεων καὶ τοῦ φόβου τοῦ θανάτου.

Μέ αὐτὰς τὰς σκέψεις, ἐπευλογοῦντες ἐκ Φαναρίου τὰς ἐργασίας τῆς παρούσης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως, εὐχόμεθα πᾶσαν ἐπιτυχίαν, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς καὶ πρὸς δόξαν τοῦ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα ὀνόματος τοῦ «Θεοῦ τῆς ἀγάπης» (Β' Κορ. ιγ', 11) καὶ Δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς τὸν Ὅποιον ὁ Πατριάρχης σας προσεύχεται ἐκτενῶς διὰ τὰ ἐν Ἀμερικῇ καὶ τὰ ἐν ἀπάσῃ τῇ δεσποτείᾳ Κυρίου τέκνα τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Κατακλείομεν τόν χαιρετισμόν τοῦτον μέ τά λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, εἰς τά ὁποῖα κορυφοῦται ὁ «ὕμνος τῆς ἀγάπης», λόγια τά ὁποῖα ἀποκαλύπτουν τόν ὀρίζοντα, τήν τελικήν προοπτικήν, τό «ὑπερνόημα», τήν ἐλπίδα καί τήν ἄληκτον χαράν τῶν πιστῶν ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: «Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει. Εἴτε δέ προφητεῖαι, καταργηθήσονται· εἴτε γλῶσσαι, παύσονται· εἴτε γνῶσις, καταργηθήσεται. Ἐκ μέρους δέ γινώσκομεν καί ἐκ μέρους προφητεύομεν· ὅταν δέ ἔλθῃ τό τέλειον, τότε τό ἐκ μέρους καταργηθήσεται. Ὅτε ἤμην νήπιος, ὡς νήπιος ἐλάλουν, ὡς νήπιος ἐφρόνουν, ὡς νήπιος ἐλογιζόμην· ὅτε δέ γεγονός ἀνήρ, κατήργηκα τά τοῦ νηπίου. Βλέπομεν γάρ ἄρτι δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι, τότε δέ πρόσωπον πρός πρόσωπον· ἄρτι γινώσκω ἐκ μέρους, τότε δέ ἐπιγνώσομαι καθώς καί ἐπεγνώσθην. Νυνί δέ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, τά τρία ταῦτα· μείζων δέ τούτων ἡ ἀγάπη» (Α' Κορ. ιγ', 8-13).

,βκ' Σεπτεμβρίου δ'